

88 Durrek uit Urrek. [D]

tekst en muziek: Jan Marten de Vries

D GD GD A

D

Refrein:

Ver van huis, van vrouw en kind, zwoeg de hij in weer en wind.

D A D

Zo ver - dien - de hij zijn brood op zijn hou - ten vis - ser boot

D D7 G A D

1. Ja, dit is het lied over Durrek uit Urrek,
een eerzame visser, een man van stavast.
Altijd al had hij woeste baren bevaren;
de zeeën die kende hij zo op de tast.

2. Zijn vader was ooit door de golven verzwolgen,
Hij kon wel goed zwemmen, alleen met wind mee.
Ook Lubbert, zijn broer, was in 't donker verdronken,
maar Durrek, die had er geen angst voor de zee.

Refrein

3. Hij is op een dag uit de haven gevaren,
de kade met vrouw en kind kuste hij vlug.
Zij hielden hun mond maar hun ogen niet droog en
dit was ongesproken: O God, breng hem t'rug.

4. Ze haalden een grote vracht vissen naar binnen,
de netten te klein en de lijnen te strak.
Toch was onze Durrek hiermee niet tevreden.
Hij had niet genoeg aan een halfvolle bak.

Refrein

5. Hij wilde nog één keer de netten uitzetten.
Kom, help me dan, mannen, wat is het een klus!
Maar ach, had hij toen maar wat beter gekeken.
Hij stond met zijn linkerbeen net in een lus.

6. En juist dat moment stond de lijn strak gespannen;
hij voelde 't maar even en hield zich kloek vast.
En zag hoe zijn been van zijn romp werd gescheiden,
en sleepte al bloedend zijn lijf naar de mast.

Refrein

7. Zijn maats hebben toen wat ze konden erbonden,
het bloeden gestelpt, het gevoel met een slok.
En hem met zijn stomp in een zoutvat gesjouwd en
daar vast aan de mast gesjord onder de fok.

8. Nu stond hij verminkt daar en stevig gekneveld
en hallef beneveld en kreunend van pijn.
Nog nimmer had hij zo een hekel aan pekkel,
want zout in de wonde, dat vindt niemand fijn.

Refrein

9. Een half uurtje later, de wind ging toen liggen,
de zee werd een spiegel, geen rimpel, geen zucht.
Ze kwamen in lengte of breedte geen meter
vooruit, dus laat staan in de thuishaven terug.

10. En na een paar dagen, toen kwam pas de haven
van Urrek in vage contouren in zicht.
Nog éénmaal zag Durrek, waar hij ooit was geboren,
nog één maal in 't scheidende a-avondlicht.

Refrein